

6. ΑΤΗΣΙΑΙ ΣΥΡΑΚΟΣΙΩΙ

ΑΠΗΝΗΙ

Στ. α'.

Χρυσέας ὑποστάσαντες εὐτειχεῖ προθύρω θαλάμου
κίονας ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον
πάξομεν· ἀρχομένου δ' ἔργου πρόσωπον
χρῆ θέμεν τηλαυγές, εἰ δ' εἴη μὲν Ὀλυμπιονίκας,
βωμῶ τε μαντείῳ ταμίᾳς Διὸς ἐν Πίσᾳ,
συνοικιστήρ τε τᾶν κλεινᾶν Συρακοσσᾶν, τίνα κεν φύγοι ὕμνον
κεῖνος ἀνὴρ, ἐπικύρσαις ἀφθόνων ἀστῶν ἐν ἡμερταῖς ἀοιδαῖς;

'Αντ. α'.

ἴστω γὰρ ἐν τούτῳ πεδίλῳ δαιμόνιον πόδ' ἔχων
Σωστράτου υἱός. ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταί
οὔτε παρ' ἀνδράσιν οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις
τίμιαι· πολλοὶ δὲ μέμνανται, καλὸν εἴ τι ποναθῆ.

'Αγησία, τὴν δ' αἶνος ἐτοιμός, ὃν ἐν δίκᾳ

ἀπὸ γλώσσας Ἄδραστος μάντιν Οἰκλείδαν ποτ' ἐς Ἀμφιάρηον
φθέγγατ', ἐπεὶ κατὰ γαῖ' αὐτόν τε νιν καὶ φαιδίμας ἵππους
ἔμαρψεν.

'Επ. α'.

ἔπτα δ' ἔπειτα πυρᾶν νεκρῶν τελεσθέντων Τελαϊονίδας
εἶπεν ἐν Θήβαισι τοιοῦτόν τι ἔπος· “Ποθέω στρατιᾶς ὀφθαλμὸν
ἐμᾶς

ἀμφότερον μάντιν τ' ἀγαθὸν καὶ δουρὶ μάρνασθαι.” Τὸ καὶ
 ἀνδρὶ κώμου δεσπότη πάρεστι Συρακοσίῳ.

οὔτε δύσηρις ἔων οὔτ' ὦν φιλόνικος ἄγαν
 καὶ μέγαν ὄρκον ὁμόσσαις τοῦτό γέ οἱ σαφέως
 μαρτυρήσω· μελίφθογγοι δ' ἐπιτρέψοντι Μοῖσαι.

Στ. β'.

ὦ Φίντις, ἀλλὰ ζευῆξον ἤδη μοι σθένος ἡμιόνων,
 ἅ τάχος, ὄφρα κελεύθῳ τ' ἐν καθαρᾷ
 βάσομεν ὄκχον, ἴκωμαί τε πρὸς ἀνδρῶν
 καὶ γένος· κείναι γὰρ ἐξ ἀλλᾶν ὁδὸν ἀγεμονεῦσαι
 ταύταν ἐπίστανται, στεφάνους ἐν Ὀλυμπίᾳ
 ἐπεὶ δέξαντο· χρῆ τοίνυν πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς·
 πρὸς Πιτάναν δὲ παρ' Εὐρώτα πόρον δεῖ σάμερον ἐλθεῖν ἐν
 ὥρᾳ·

Ἄντ. β'.

ἅ τοι Ποσειδάωνι μιχθεῖσα Κρονίῳ λέγεται
 παῖδα ἰόπλοκον Εὐάδναν τεκεμέν.
 κρύψε δὲ παρθενίαν ὠδίνα κόλποις·
 κυρίῳ δ' ἐν μηνὶ πέμποις ἀμφιπόλους ἐκέλευσεν
 ἦρωι πορσαίνειν δόμεν Εἰλατίδα βρέφος,
 ὃς ἀνδρῶν Ἀρκάδων ἀνασσε Φαισάνα, λάχε τ' Ἀλφειον οἴκειν·
 ἔνθα τραφεῖς ὑπ' Ἀπόλλωνι γλυκείας πρῶτον
 ἔψαυσ' Ἀφροδίτας.

Ἐπ. β'.

οὐδ' ἔλαθ' Αἴπυτον ἐν παντὶ χρόνῳ κλέπτουσα θεοῖο γόνον.

ἄλλ' ὁ μὲν Πυθῶναδ', ἐν θυμῷ πῖσσις χόλον οὐ φατὸν ὀξεία
μελέτα,

ὥχετ' ἰὼν μαντευσόμενος ταύτας περ' ἀτλάτου πάθας.

ἃ δὲ φοινικόκροκον ζῶναν καταθηκαμένα

κάλπιδά τ' ἀργυρέαν λόχμας ὑπὸ κυανέας

τίκτε θεόφρονα κοῦρον. τᾶ μὲν ὁ χρυσοκόμας

πραΰμητίν τ' Ἐλείθυιαν παρέστασέν τε Μοίρας·

Στρ. γ'.

ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχμων ὑπ' ὠδινός τ' ἐρατᾶς Ἴαμος

ἔς φάος αὐτίκα. τὸν μὲν κνιζομένα

λεῖπε χαμαί· δύο δὲ γλαυκῶπες αὐτόν

δαιμόνων βουλαῖσιν ἐθρέψαντο δράκοντες ἀμεμφεῖ

ἰῶ μελισσᾶν καδόμενοι. βασιλεὺς δ' ἐπεὶ

πετραέσσας ἐλαύνων ἴκετ' ἐκ Πυθῶνος, ἅπαντας ἐν οἴκῳ

εἶρετο παῖδα, τὸν Εὐάδνα τέκοι· Φοίβου γὰρ αὐτὸν φᾶ γεγάκειν

Ἄντ. γ'.

πατρός, περὶ θνατῶν δ' ἔσεσθαι μάντιν ἐπιχθονίοις

ἔξοχον, οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.

ὥς ἄρα μάνυε. τοὶ δ' οὐτ' ὦν ἀκούσαι

οὐτ' ἰδεῖν εὐχόντο πεμπταῖον γεγενημένον. ἄλλ' ἐν

κέκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατιᾶ τ' ἐν ἀπειρίτῳ,

ἴων ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις ἀκτῖσι βεβρεγμένος ἄβρὸν
 σῶμα· τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖσθαι νιν χρόνῳ σύμπαντι μάτηρ
 Ἐπ. γ'.

τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον. τερπνᾶς δ' ἐπεὶ χρυσοστεφάνοιο λάβεν
 καρπὸν Ἥβας, Ἄλφεῶ μέσσω καταβαῖς ἐκάλεσσε Ποσειδᾶν
 εὐρυβίαν,

ὄν πρόγονον, καὶ τοξοφόρον Δάλου θεοδμάτας σκοπόν,
 αἰτέων λαοτρόφον τιμάν τιν' ἔᾶ κεφαλᾶ,

νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀντεφθέγξατο δ' ἄρτιεπής

πατρία ὄσσα, μετέλλασσέν τέ νιν. “Ὀρσο, τέκνον,

δεῦρο πάγκοινον ἐς χώραν ἴμεν φάμας ὀπισθεν.”

ΣΤ. δ'.

ἴκοντο δ' ὑψηλοῖο πέτραν ἀλίβατον Κρονίου

ἔνθα οἱ ὤπασε θησαυρὸν δίδυμον

μαντοσύνας, τόκα μὲν φωνὰν ἀκούειν

ψευδέων ἄγνωτον, εὔτ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἐλθῶν

Ἡρακλῆς, σεμνὸν θάλος Ἀλκαίδᾶν, πατρί

έορτάν τε κτίση πλειστόμβροτον τεθμόν τε μεγίστον ἀέθλων,

Ζηνὸς ἐπ' ἀκροτάτῳ βωμῶ τότε αὖ χρηστήριον θέσθαι
 κέλευσεν.

Ἄντ. δ'.

ἐξ οὗ πολὺκλειτον καθ' Ἑλλανας γένος Ἰαμιδᾶν

ὄλβος ἄμ' ἔσπετο· τιμῶντες δ' ἀρετάς

ἔς φανεράν ὁδὸν ἔρχονται· τεκμαίρει

χρήμ' ἕκαστον· μῶμος ἐξ ἄλλων κρέμαται φθονέοντων

τοῖς, οἷς ποτε πρῶτοις περὶ δωδέκατον δρόμον

ἐλαυνόντεσιν αἰδοῖα ποτιστάξῃ Χάρις εὐκλέα μορφάν.

εἰ δ' ἐτύμως ὑπὸ Κυλλάνας ὄρος, Ἀγησία, μάτρως ἄνδρες

Ἐπ. δ'.

ναιετάοντες ἐδώρησαν θεῶν κάρυκα λιταῖς θυσίαις

πολλὰ δὴ πολλαῖσιν Ἑρμῶν εὐσεβέως, ὅς ἀγῶνας ἔχει μοῖράν
τ' ἀέθλων,

Ἄρκαδίαν τ' εὐάνορα τιμᾶ· κείνος, ᾧ παῖ Σωστράτου,

σὺν βαρυγδούπῳ πατρὶ κραίνει σέθεν εὐτυχίαν.

δόξαν ἔχω τιν' ἐπὶ γλώσσῃ λιγύρας ἀκόντας,

ἃ μ' ἐθέλοντα προσέρπει καλλιρρόαισι πνοαῖς.

ματρομάτωρ ἐμὰ Στυμφαλῖς, εὐανθῆς Μετώπα

ΣΤ. ε'.

πλάξιππον ἃ Θήβαν ἔτικτεν, τᾶς ἐρατεινὸν ὕδωρ

πίομαι, ἀνδράσιν αἰχματαῖσι πλέκων

ποικίλον ὕμνον. ὄτρυνον νῦν ἐταίρους,

Αἰνέα, πρῶτον μὲν Ἴηραν Παρθενίαν κελαδῆσαι,

γῶνά τ' ἔπειτ', ἀρχαῖον ὄνειδος ἀλαθέσιν

λόγοις εἰ φεύγομεν, Βοιωτίαν ὕν. ἐσσι γὰρ ἄγγελος ὀρθός,

ἦυκόμων σκυτάλα Μοισᾶν, γλυκὺς κρατῆρ ἀγαφθέγκτων
ἀοιδᾶν·

Ἐπ. ε'.

εἶπον δὲ μεμῶσθαι Συρακοσσᾶν τε καὶ Ὀρτυγίας·
 τὰν Ἰέρων καθαρῶ σκάπτω διέπων,
 ἄρτια μηδόμενος, φοινικόπεζαν
 ἀμφέπει Δάματρα λευκίππου τε θυγατρὸς ἑορτάν
 καὶ Ζηνὸς Αἰτναίου κράτος. ἀδύλογοι δέ νιν
 λύραι μολπαί τε γινώσκοντι. μὴ θράσσοι χρόνος ὄλβον
 ἐφέρπων,
 σὺν δὲ φιλοφροσύναις εὐηράτοις Ἀγησία δέξαιτο κῶμον

Ἐπ. ε'.

οἴκοθεν οἴκαδ' ἀπὸ Στυμφαλίων τειχέων ποτινισόμενον,
 ματέρ' εὐμήλιο λείποντ' Ἀρκαδίας. ἀγαθαὶ δὲ πέλοντ' ἐν
 χειμερία
 νυκτὶ θαῶς ἐκ ναὸς ἀπεσκήμθαι δὺ ἄγκυραι. θεός
 τῶνδε κείνων τε κλυτὰν αἴσαν παρέχοι φιλέων.
 δέσποτα ποντόμεδον, εὐθὺν δὲ πλόον καμάτων
 ἐκτὸς ἐόντα δίδοι, χρυσαλακάτοιο πόσις
 Ἀμφιτρίτας, ἐμῶν δ' ὕμνων ἄεξ' εὐτερπὲς ἄνθος.